

Marc Cameron

Tom Clancy Staatsgreep

Vertaald uit het Engels door Saskia Peterzon-Kotte

A.W. Bruna Uitgevers

Er klonk gedempt, opgewonden geroezemoes buiten het ceremoniële kantoor van vicepresident Mark Dehart, alsof er een zwerm vogels opstoof om uit te wijken voor een naderende vrachtwagen. Dehart keek tersluiks naar de deur en glimlachte breeduit naar de jonge verslaggever aan de andere kant van het Roosevelt-bureau, om duidelijk te maken dat hij nog steeds aandachtig naar haar vragen luisterde. Ze kwam vers van de school voor journalistiek van Penn State en was net begonnen bij *The Philadelphia Inquirer*, waardoor ze nog zo onbedorven was dat ze met grote, fonkelende ogen naar de politiek van Washington keek.

Het arme kind.

Ze was misschien een groentje, maar ze had wel het lef om haar hoofdredacteur te vragen of ze de vicepresident mocht interviewen. Alleen al daarmee scoorde ze punten bij Dehart.

Hij was lang en slank, met net voldoende zilvergrijs in de bakkebaarden van zijn donkere haar om hem de uitstraling te geven van de lievelingsoom die op Thanksgiving de boeiende verhalen vertelt. Hij had een gebruide huid als van een boer, maar dat was blijkbaar erfelijk, want hij had in ruim tien jaar hooguit een paar keer tijd gehad om op zijn oude John Deere te zitten. Dehart was er niet dol op, maar hij was nu eenmaal het soort politicus dat journalisten graag fotografeerden, en dat pakte prima uit voor de man die het ambt bekleedde dat

vaak werd omschreven als het ‘reservewiel’ van de Amerikaanse regering,

Nog steeds met een glimlach naar de verslaggever, spitste hij zijn oren om de geluiden buiten te horen: gedempte fluisteringen die bijna schreeuwden om gehoord te worden, en het veelzeggende gepiep van de stoel van zijn secretariael medewerker, toen ze opstond om degene die er was razendsnel naar de deur te begeleiden.

Het Eisenhower Executive Office Building was normaal gesproken een slaperige plek vergeleken met de hectische sfeer van de West Wing, slechts een klein eindje lopen over het terrein van het Witte Huis. De brede betegelde gangen slokten de bewoners van het gebouw als het ware op, terwijl het Witte Huis aanvoelde alsof het elk moment uit zijn voegen kon barsten.

Dehart schoof zijn stoel bij het Roosevelt-bureau vandaan. Hij had zijn naam in de lade onder het blad gezet, zoals iedere vicepresident sinds Lyndon Johnson. En zoals iedere VPOTUS – *Vice President of the United States* – sinds de jaren veertig had gedaan, gebruikte hij zijn ceremoniële onderkomen in het EEOB wanneer hij een fotogeniekere achtergrond nodig had dan zijn sobere kantoor in de West Wing, voor fotomomenten, het ontvangen van buitenlandse gasten, interviews met journalisten, enzovoort. Voor zover hij kon inschatten, zou dit een welwillend artikel worden in de krant uit zijn thuisstaat: makkelijk, maar inhoudelijk weinig om het lijf. In tegenstelling tot de meeste andere politici had Dehart er een hekel aan om over zichzelf te praten, en eerlijk gezegd zou hij een onderbreking alleen maar toejuichen.

Hij had de functie van vicepresident nooit gewild, net zomin als zijn vorige functie trouwens. Hij en zijn vrouw Dee hadden in zalige harmonie geleefd toen hij senior senator voor Pennsylvania was, totdat Jack Ryan ineens opdook en hem vroeg minister van Binnenlandse Veiligheid te worden.

Dehart liep graag op de zaken vooruit, dus hij stond abrupt op toen het kabaal bij de deur luider werd.

Geschrokken liet de verslaggever haar pen vallen. 'Is alles...'

Keenan Mulvaney, de special agent die leiding had over Deharts beveiligingsteam, stormde halverwege haar zin naar binnen, op de voet gevolgd door drie andere agenten. Dehart kreunde. De Secret Service bracht hem vaker halsoverkop naar een beveiligde locatie dan hij zich ooit had voorgesteld voordat hij het ambt aanvaardde. Drones, naderende ongeïdentificeerde vliegtuigen, gestoorde figuren met wapens op 17th Street; allerlei 'alarmsignalen' konden de aanleiding zijn voor de komst van een groep gewapende agenten.

Deze keer hadden ze iemand meegenomen.

Arnie van Damm, de altijd slordige stafchef van president Ryan, kwam met de agenten mee naar binnen.

Dehart schonk de verslaggever een verontschuldigende glimlach. 'Het spijt me. Ik vrees dat ik weg moet.' Hij wilde al om het bureau heen lopen, maar Mulvaney stak zijn hand op.

'Neem me niet kwalijk, meneer de vicepresident, maar zij zal weg moeten. Ik verzoek u hier te blijven, meneer.'

Van Damm zei niks, maar ijsbeerde op een klein stukje vloer bij de deur. Zijn ogen schoten heen en weer, zijn kaak was gespannen, alsof hij een gekooid dier was dat elk moment zijn eigen poot kon afknagen.

Deharts secretariael medewerker begeleidde de verslaggever naar buiten, met de belofte het interview zo snel mogelijk opnieuw in te plannen.

'Het PEOC?' vroeg Dehart zodra ze weg waren, waarmee hij bedoelde: *brengen jullie me naar het Presidential Emergency Operations Center?* Het PEOC was een ondergrondse bunker die tijdens dreigingen dienstdeed als veilige, zij het sober ingerichte commandoruimte. Een bezoek daar was altijd een klap voor het systeem, maar sommige gevallen waren erger

dan andere. De blik op Van Damms gezicht liet weinig ruimte voor twijfel dat dit zo'n geval zou zijn.

Mulvaney knikte somber. 'We gaan via de ondergrondse route, meneer de vicepresident.'

Het gebied onder het Witte Huis en het Eisenhower Executive Office Building bevatte genoeg tunnels om menig complottheorie aan te wakkeren, en een groot deel ervan had Dehart nog niet eens gezien.

Van Damm hield op met nagelbijten en maakte een achteloos gebaar naar de deur. 'We komen hier even op adem terwijl je assistent het kantoor hiernaast vrijmaakt.'

'Oké...' Dehart haalde zijn schouders op. 'Wil je me bijpraten, Arnie?'

'Het wordt momenteel één grote puinzooi in Panama,' zei Van Damm. 'En op dit moment is president Ryan spoorloos. De grote jongens komen nu binnen.'

De 'grote jongens' waren de belangrijkste leden van de NSC, de National Security Council, oftewel de Nationale Veiligheidsraad.

Mulvaney stak zijn hand op om aan te geven dat hij via zijn oortje een bericht kreeg van een agent die buiten stond.

'We kunnen gaan, meneer,' zei hij.

Dehart bleef staan en keek de stafchef strak aan.

'Wat betekent dat precies, "spoorloos"?''

'Precies wat ik zeg,' snauwde Van Damm. Er trok een gepijnigde blik over zijn gezicht, alsof hij kiespijn had. 'De Secret Service kan de president nergens vinden. Onbereikbaar? Gewond? Ontvoerd...' Hij wuifde de volgende logische gedachte weg. Die was ondenkbaar. 'Dat betekent dat u de waarnemend president bent, tot we Jack Ryan vinden.'

Venezuela

Vier dagen eerder

De Ground Branch-operators die belast waren met Joaquín Fernando Gorshkov opsporen en uitschakelen stonden bekend als Windward Station. Op het kantoor van de directeur van de nationale inlichtingendiensten in Liberty Crossing werd deze operatie SUDDEN SQUALL genoemd. *Windward*, tegen de wind in, en *squall*, rukwind: degene die de codenamen had bedacht, was kennelijk een weerkenner. Een zeeman misschien, dacht CIA-agent Adam Yao, terwijl hij door het groezelige raam van de bus naar de Venezolaanse jungle keek en nadacht over de manier waarop hij en zijn team hier terecht waren gekomen.

Yao was nog geen veertig, gladgeschoren, en hij had een volle bos zwart haar dat er altijd verwaaid uitzag, tenzij hij het met pommade in model bracht – wat hij niet deed. Naast Engels sprak hij Mandarijn, Kantonees en Spaans alsof het zijn moedertalen waren, maar hij luisterde meer dan hij sprak. Hij was lang, maar niet overdreven, en hij had het lichaam van een tienkamper: goed gespierd als een sprinter, maar een tikkeltje aan de slanke kant voor duursporten. Als hij een tanktop had gedragen of geen shirt aan had gehad, zoals de helft van de mannen die hutjemutje in de gammele bus zaten, zou zijn afgetrainde lichaam duidelijk zichtbaar zijn geweest, maar een Aziatische man die gekleed ging in een chino, suède enkellaarzen en een wijd, grijs linnen shirt viel niet op en

– belangrijker om veilig de nacht door te komen – hij zou niemand bijblijven. Als je in China een man uit duizenden was, waren er nog een heleboel mensen die op je leken. Yao was niet echt opvallend tussen de lokale bevolking, maar Chinese, Japanse en Midden-Oosterse achternamen waren helemaal niet ongebruikelijk in Zuid-Amerika. Yao was geen latino, maar hij zag er ook niet uit als een *yanqui* – een yan-kee – en in het door crisis geteisterde Venezuela was dat het enige wat telde.

Als je het terugbracht naar de essentie, hadden hij en zijn team slechts twee doelen: Joaquín Gorshkov uitschakelen en daarbij zelf in leven blijven.

In zijn vijftien jaar bij de Agency had Yao wel geleerd dat het een verbazingwekkend ingewikkelde onderneming was om iemand te laten ombrengen. *U.S. Code Title 50*, het Amerikaanse wetsartikel dat ervoor zorgde dat zijn team in het geheim kon opereren en het bestaan ervan ontkend kon worden, gaf de president en de nationale veiligheidsraad ook de bevoegdheid om op te treden als een soort *star chamber*: een geheime rechtbank waarbij bepaalde mensen konden worden bestempeld als een directe, ernstige bedreiging voor het welzijn van de Verenigde Staten en zijn burgers. Tenminste, zo interpreteerden de juristen het.

Voorlopig.

In weerwil van spionageromans en Hollywood-actiefilms maakten CIA-agenten er geen gewoonte van om hun vijanden een kopje kleiner te maken. Inlichtingenwerk was groten-deels saai en log, een langetermijnspeel waarin het erom draaide dat je het hoofd en het hart van mensen voor je moest winnen door hen ervan te overtuigen dat jouw dogma beter was dan dat van hen, of dat jouw dogma in elk geval beter betaalde. Als er iemand om het leven kwam, aan welke kant dan ook, was er iets vreselijk misgegaan. Toch waren zulke ‘actieve maatregelen’ niet onbekend, en zeker de laatste tijd

niet. De dreigingslijst stond tjokvol met vijanden die niets liever wilden dan de Amerikanen te laten bloeden. Ze moesten worden tegengehouden.

Gerichte liquidaties haalden het nieuws, maar in werkelijkheid waren ze zeldzamer dan eerlijke politici. Zulke acties vereisten langdurige onderzoek, dagenlang gesteggel over en weer tussen de leden van de Nationale Veiligheidsraad, zorgvuldig uitgewerkte juridische wendingen van juristen in het Witte Huis, en uiteindelijk een knikje van de opperbevelhebber.

Na dat alles spugde het bureaucratische apparaat een doodvonnis uit, al had Yao het nog nooit zo horen noemen. Juristen gebruikten er allerlei verhullende termen voor. Eerdere regeringen hadden er uiteenlopende namen aan gegeven: de A-lijst, Remedies, de Actiematrix of zelfs de Kill-lijst (al werd die laatste alleen uitgesproken en zelden opgeschreven). Iedereen vermeed zorgvuldig alles wat ook maar enigszins in de buurt kwam van 'moord', want dat was en bleef illegaal volgens het Amerikaanse recht, ongeacht de wendingen.

In de psyche van het Amerikaanse rechtssysteem was er een duidelijke scheidslijn tussen moord en gerichte liquidaties. Maar in de praktijk was het bij beide zo dat degene die de trekker overhaalde dingen deed die normale, evenwichtige leden van de samenleving afschuwelijk zouden vinden: verraad, vergiftiging of, iets waar de Russen kennelijk de voorkeur aan gaven, defenestratie: iemand uit een hoog raam gooien. Een instructeur op de Farm – het opleidingsinstituut van de CIA – had aan de klas van Adam Yao verteld dat de Russen proefondervindelijk hadden vastgesteld dat zes verdiepingen het absolute minimum was om de klus naar behoren te klaren. Yao had nog nooit iemand uit een raam gegooid, maar zes verdiepingen klonk wel aannemelijk.

Dit zou de derde klus worden waarbij hij de opdracht kreeg om iemand of te pakken, of te doden. Operationeel agenten kregen niet elke dag een mail uit de hogere regionen van de

directeur van de nationale inlichtingendiensten – feitelijk de baas van de baas van zijn baas – dus toen Mary Pat Foley een beveiligde videoverbinding tot stand bracht tussen hem en de president van de Verenigde Staten, was Yao niet van plan om nee te zeggen. Ze vertrouwden hem, en in een agency waar de waarheid werd vertroebeld door allerlei lagen van leugens en misleiding, was vertrouwen een parel die met grote zorg moest worden bewaakt. Hij had de opdracht om de leiding te nemen over Windward Station ter plekke aangenomen, hoe bloeddorstig het ook zou worden.

En deze gast was een van de bloeddorstigste van wie Adam Yao ooit had gehoord.

Yao en zijn team noemden hun doelwit Friar, ‘monnik’, met een knipoog naar Gorshkovs zelfbedachte bijnaam: Torquemada. Tomás de Torquemada was een Spaanse priester; een dominicanermonnik en de eerste grootinquisiteur die toezicht hield op de wrede martelingen en de dood van duizenden mensen in zowel de Oude als de Nieuwe Wereld. Er waren maar weinig mensen die het beseften, maar als ze aan de vijftiende-eeuwse Spaanse inquisitie dachten – ijzeren maagden, borstenscheurders, folterrekken – stelden ze zich het werk van Tomás de Torquemada voor. Yao vond Friar een veel te beschaafde codenaam, maar ze moesten die klootzak toch íéts noemen als ze het via de radio over hem hadden. In het openbaar ‘die moordzuchtige hufter’ fluisteren zou toch net iets te veel aandacht trekken.

Het team dat Yao zorgvuldig zelf had gekozen bestond grotendeels uit oud-militairen van Ground Branch, de elite-eenheid van de Agency. Windward Station bestond niet uit het witte, aan Yale opgeleide personeel dat zo typerend was voor de CIA. Vrijwel alle teamleden waren van Latijns-Amerikaanse afkomst.

Op dit moment ploeterde Windward Station al elf maanden, twee weken en zes dagen moeizaam voort. Daarvóór

hadden de FBI, de CIA, USSOCOM en een stuk of vijf buitenlandse inlichtingendiensten al ruim twee jaar jacht gemaakt op de ongrijpbare voortvluchtige. Hun doelwit glipte op en neer tussen geheime schuilplaatsen en liet zich niet eens zien, laat staan gevangennemen.

Drieënhalf jaar eerder was er een vloeibaar explosief ontploft in de kantine van een basisschool van het ministerie van Defensie op luchtbasis Aviano in Noord-Italië. Het dodental zou veel groter zijn geweest als een leerkracht van de basisschool geen alarm had geslagen toen ze een veelzeggend draadje onder een van de tafeltjes uit zag steken. De zesentwintigjarige moeder van twee kinderen had nog net tijd gehad om het grootste deel van haar leerlingen in veiligheid te brengen, maar was samen met een klassenhulp en drie kinderen van zeven omgekomen toen de bom ontplofte tijdens de evacuatie.

Een ongeïdentificeerde figuur die bekendstond als Torquemada – een donker silhouet zonder gezicht dat in officiële rapporten voorlopig UNSUB (*unidentified subject*) werd genoemd – werd al door de FBI in de gaten gehouden vanwege de vlammeende pamfletten die hij online postte. Zijn withete haat voor de Verenigde Staten spatte er in al zijn heftige aanklachten vanaf. Uit Torquemada's woorden sprak de felheid van een godsdienstfanaat, maar zijn religie was gebaseerd op niet veel meer dan een brandende haat voor kapitalisme, waarvan het vurigste deel voor de Verenigde Staten gereserveerd was.

Analisten wezen erop dat zinnen als 'we verwerpen en veroordelen mensenrechten als imperialistische bourgeoisie van de yankees' en 'we vernietigen om een vacuüm te creëren' deden denken aan de woordkeuze van al even grimmige pamfletten die twintig jaar eerder waren geschreven door leiders van het Lichtend Pad – of aan een songtekst van Guns N' Roses.

FBI-agenten reisden naar Peru en ondervroegen tientallen mensen. Ze openden oude onderzoeken naar de militante beweging en maakten fotocollages van alle bekende leden van de gewelddadige organisatie, waarbij ze ook een dun stapeltje aan elkaar geniete papieren vonden van een katholiek weeshuis dat een favoriet initiatief zou zijn geweest van bepaalde uitgesproken Lichtend Pad-guerrilla's. De papieren vormden een soort jaarboek met de roepnamen en foto's van negentien kinderen, zowel jongens als meisjes, uiteenlopend van peuters tot jonge tieners. Behalve hun namen werden er geen details genoemd. Rechercheurs vonden niks noemenswaardigs over welke naam dan ook.

Toen postte Torquemada weer een tirade waarin hij de bomaanslag op de school in Aviano fanatiek rechtvaardigde. Net als eerder was het IP-adres gemanipuleerd en ging het de hele wereld over, waardoor het niet te traceren was. Maar de inhoud vormde wel een aanwijzing. Hij postte details die nooit door de politie waren vrijgegeven, zoals de plek waar de bom was geplaatst. Hij was er duidelijk bij betrokken.

De autoriteiten waren er redelijk zeker van dat ze de juiste man gevonden hadden; ze hadden alleen geen idee wie hij was of hoe ze hem moesten vinden.

Op bewakingsbeelden van de bomaanslag in Aviano was een donkere man te zien die achter het stuur zat van een onderhoudsbusje en vijf minuten voordat de bom afging wegreed van de basis. Het busje was gestolen en de foto was zo korrelig dat gezichtsherkenning uitgesloten was.

Daarna besloot een nieuwe FBI-analist de negentien foto's uit het Peruviaanse weeshuisboek in zijn computer te zetten en een AI-programma opdracht te geven ze te 'verouderen' om te zien hoe ze er tegenwoordig zouden uitzien. Dat idee werd aangegrepen door de supervisors van de analist. Die vertrouwden niet alleen op hun eigen programma, maar vroegen of ook de CIA ermee aan de slag wilde gaan, onafhan-

kelijk van het Bureau. Beide agency's kwamen met opmerkelijk op elkaar lijkende bevindingen.

Op een van de foto's stond een knappe jongen met een stralende glimlach en grote ogen, alsof hij was geschrokken van de flits van de camera. Zijn door de computer ouder gemaakte foto vertoonde een opvallende gelijkenis met de UNSUB die in het busje was weggereden na de bomaanslag op de school in Aviano.

Volgens het boek van het weeshuis heette hij Joaquín.

Het kostte bijna een jaar aan dossiers doorspitten en verhoeren afwerken om het bewijs in elkaar te puzzelen dat de lachende jongeman op de foto een Venezolaans-Russisch burger met de naam Joaquín Fernando Gorshkov was en dat hij en de schrijver die zichzelf Torquemada noemde weleens een en dezelfde persoon konden zijn.

Acht maanden na de bomaanslag op de school werd een zevenkoppig team van een Amerikaanse non-profitorganisatie even buiten het bergdorpje Camargo op beestachtige wijze vermoord. Elf vrouwen en kinderen die wachtten op medische zorg ondergingen hetzelfde lot. Door de wreedheid van de moordpartij dachten de Boliviaanse autoriteiten aanvankelijk dat het medische team een aanvaring had gehad met plaatselijke drugscriminelen, totdat Torquemada, zonder te weten dat hij was geïdentificeerd, in een onlinemanifest opschreef over de aanval. Twee maanden later sloeg hij opnieuw toe bij een Peruviaanse, door Amerikaanse missionarissen gefinancierde kliniek, waar hij iedereen vermoordde en het gebouw vervolgens tot de grond toe liet afbranden.

Er was niets van waarde gestolen, er was geen politiek doelwit aanwezig geweest. De rode draad waarmee de incidenten met elkaar verbonden waren, was dat alle slachtoffers Amerikanen waren of steun van de Verenigde Staten hadden gehad. En daarom waren vrijwilligers, vrouwen en kinderen in zowel Bolivia als Peru met bijlen en klauwhamers vermoord.

Torquemada sloeg toe en ging daarna in rook op, waarna zijn pamfletten kort na elke bloederige daad als nieuwsberichten werden uitgebracht. Rusland en Venezuela boden hem de ideale schuilplaatsen om zich te verstoppen en anoniem te blijven. Een van Yao's informanten ter plaatse, een agent van de svr (Sluzhba Vneshney Razvedki) – de Russische tegenhanger van de CIA – dacht dat Gorshkov van tijd tot tijd door het Kremlin werd ingehuurd om misdrijven te plegen. De codenaam van de informant was Vicar. De Russen hadden voor de zekerheid een dossier vol contactinformatie, maar daar kon Vicar niet de hand op leggen. Zolang Gorshkov bewees dat hij een bruikbare misdadiger was, hielden de mensen die hem inhurden die informatie veilig opgeborgen. De Boliviaanse nationale inlichtingendienst van Venezuela zou liever iedere Windward Station-operator in de gevangenis zien weggroten dan dat ze een man oppakten die feitelijk een seriemoordenaar was en zich achter een politieke agenda verschool. Yao's team stuitte op weinig meer dan wegversperringen en doodlopende sporen.

En toen keken de terroristenjagende goden lachend neer op Windward Station, alsof de operators eindelijk de juiste offers hadden gebracht.

De nieuwe ontwikkeling kwam van Vicar.

Yao's svr-informant kwam met een telefoonnummer van een Russische sushichef, van wie werd gezegd dat hij Gorshkov vrijwel overal gezelschap hield. Voor een man die een bloedhekel had aan kapitalisme genoot Torquemada/Gorshkov wel heel erg van de verfijndere dingen in het leven. Het telefoonnummer was nieuw en zou waarschijnlijk slechts een paar dagen actief blijven, maar die tijdsspanne gebruikten ze om het na te trekken.

Dat was het 'm nou met wegwerptelefoons. De mensen die ze gebruikten waren paranoïde, maar doordat ze om de twee à drie dagen een prepaidtelefoon weggooiden, kregen ze ten

onrechte het gevoel dat ze veilig waren. Dimitri Chernoff was sushichef, geen getrainde inlichtingenoperator. Zodra Windward Station het nummer van zijn *burner*-telefoon kende, waren ze in staat te achterhalen waar hij en zijn sushi-etende werkgevers zich bevonden binnen die tijdsspanne van twee of drie dagen dat hij de telefoon had.

Maar tijd was van essentieel belang.

Een stel CIA-bobo's die in Langley hoog in de boom zaten, steigerden vanwege Yao's 'gevaarlijke, ondoordachte plan' om binnen te dringen in een mislukt land als Venezuela. Volgens hun starre inschatting was een gematigder benadering raadzaam. Ze zouden afwachten en een signalement uitzetten bij grensovergangen en bevriende inlichtingenorganisaties. Gezichtsherkenning en biometrische scanners zouden een veiligere manier zijn om de sushichef te volgen, zodat ze hem en Gorshkov ergens tussen Venezuela en Rusland te pakken konden krijgen.

Yao was een geduldig man, maar afwachten als een doelwit zichzelf zo duidelijk liet zien zat niet in zijn DNA. Er kon te veel misgaan. De sushichef kon misschien wel in een rijstkorreltje stikken. Of misschien zou hij omkomen bij een auto-ongeluk. En trouwens, Joaquín Gorshkov leek wel zo labiel te zijn dat hij de sushichef misschien wel met een klauwhaanmer om zeep kon helpen als die een sushirol liet mislukken. Nee, ze konden beter bij de eerste de beste gelegenheid toeslaan en niet op gematigde benaderingen vertrouwen.

Gelukkig deelde de directeur van de nationale inlichtingendiensten Yao's mening.

Misschien was bullshit.

3

Met goedvinden van directeur Foley stopten de agenten van Windward Station hun uitrusting in onopvallende rugzakken en haastten zich naar Colombia. Vanaf daar liften ze de grens over met Venezolanen die naar de andere kant reden met volle tanks met goedkope diesel om te verkopen, waarna ze net voldoende overhielden om terug te keren naar hun eigen land. De Colombiaanse grensbewakers hielden nauwlettend in de gaten wie het land in kwam, maar het kon ze weinig schelen wie eruit ging. De enige papieren waar de Venezolaanse bewakers belangstelling voor leken te hebben, waren Amerikaanse dollarbiljetten.

Eenmaal over de grens was het een busrit van negen uur naar Barquisimeto, een stad met iets meer dan een miljoen inwoners in de noordwestelijke staat Yaracuy. Het team hoopte elke eindeloze kilometer tegen beter weten in dat ze op tijd zouden aankomen om Joaquín Gorshkov aan te treffen in Hotel Tiffany, de locatie waar de telefoon van de sushichef vijf uur eerder voor het laatst actief was geweest, voordat hij op zwart ging.

Helaas.

Gorshkov was de avond ervoor in Hotel Tiffany geweest, of in elk geval was er een belangrijk iemand geweest, volgens een prostituee die haar beroep uitoefende vanuit een stoffige bar met acht krukken, een halve straat verderop van het hotel.

Yao schatte de vrouw tussen de vijfendertig en de veertig, maar het was een lastige gok bij iemand die een zwaar leven had geleid. Lourdes Ortiz had alles tussen de vijfentwintig en de vijfenveertig kunnen zijn. Haar dikke zwarte haar was naar achteren getrokken met een plastic haarband, waardoor haar gezicht een strakke botoxuitstraling had. Felrode lippenstift hielp niet echt om de vurige krentenbaard in de hoek van haar pruilmond te verhullen. Niet bepaald de beste reclame voor een date, maar Yao vermoedde dat mannen die deze vrouw voor haar diensten betaalden zich niet bijster concentreerden op een vochtige mondzweer.

Lourdes kwam niet alleen heel dichtbij als ze praatte, waardoor Yao de kriebels kreeg, maar ze zette haar woorden ook nog eens kracht bij met wilde gebaren, waarbij ze voortdurend met haar vingers vol nicotinevlekken wees en ze haar hoofd met zoveel verve achterovergooide dat Yao dacht dat ze elk moment uit haar strakke blauwe polyester topje kon barsten. Hij bestelde een flesje Solera-bier voor haar in de hoop dat ze daardoor zou kalmeren.

Dat was niet het geval, maar ze werd er wel loslippig door. Ze stond erop dat Yao samen met haar aan een klein tafeltje in de achterste hoek van de bar ging zitten, en legde met een stem die zo charmant was als een roestig scheermes uit dat er de avond ervoor nogal wat ophef in het hotel was geweest. Een stoet van chique auto's en boos kijkende mannen met vuurwapens hadden zelfs haar meest toegewijde klanten weggejaagd.

Ze boog voorover om een geheimpje te verklappen, en ze benadrukte haar punt door met de hals van het Solera-flesje vlak voor Yao's neus te zwaaien.

'*Piratas*,' fluisterde ze. 'Piraten. Drugsbendes. Slechte mannen.' Er klotste wat bier langs haar hand, dat op haar slappe borsten droop en daarna op het tafelblad spatte. Ze hield haar hoofd scheef om haar hand af te likken zonder nog meer bier

te morsen en liet zich achterovervallen op haar stoel. Ze keek langs haar neus alsof ze wilde inschatten uit welk hout Yao gesneden was en klopte met haar vlakke hand op tafel. 'Je kunt maar beter oppassen. Een knappe man als jij ziet er niet gevaarlijk genoeg uit om de strijd aan te binden met piraten.' Ze sloeg het bier in één lange teug achterover zonder haar ogen van Yao af te wenden, veegde haar mond af met haar onderarm en kromp ineem toen ze te ruw over haar krentenbaard wreef... of wat die plek in haar mondhoek dan ook was. Nog steeds met haar ogen strak op hem gericht zette ze het lege flesje met een klap op tafel en liet haar hoofd loom hangen, waarbij haar borst hevig op- en neerging. Yao wist niet of ze nou zat te flirten of de strijd met hem aanbond. Waarschijnlijk allebei.

'Dus, schat.' Ze trommelde met haar vingers op tafel. Voor het eerst viel het Yao op dat ze op de plek waar haar duim overging in de rug van haar hand nog een vochtig zweertje had, ter grootte van een kwartdollar. Ze had geprobeerd het met make-up te verdoezelen. 'Ben je dat?'

Yao wendde zijn blik snel van het zweertje af. Hij deed net of hij grinnikte om zijn onwillekeurige kokhalsneiging te maskeren en wenkte de bartender. 'Ben ik wát?'

'Gevaarlijk.'

'Helemaal niet.' Hij gaf verder geen uitleg. Deze vrouw zou hem toch niet geloven. Spionnen deden vaak een beroep op prostituees tijdens hun werk. Het leven had deze vrouwen zo volkomen gehard dat er maar weinig was waar ze nog van op zouden kijken. Ze bespeurden een leugen al voordat een man zelfs maar wist dat hij die ging vertellen.

De bartender kwam naar de tafel, kennelijk gewend aan mannen die van alles voor Lourdes bestelden. Yao bestelde voor haar nog een biertje en een *pepito*: een sandwich met reepjes varkensvlees. Hij moest zijn hoofd helder houden en nam zelf iets fris, een Pony Malta.

Ze boog zich weer dicht naar hem toe zodra de bartender weg was. Met haar mond vertrokken tot een strakke lijn legde ze haar hand – die met het zweertje – boven op die van Yao. Hij bleef doodstil zitten, weerstond de neiging zich terug te trekken en liet haar hand daar liggen, terwijl hij haar aankeek. Inlichtingenwerk draaide veel meer om sociale vaardigheden dan om opdrachten om mensen gevangen te nemen of te doden. Als Hollywood een accuraat beeld van spionnen zou schetsen, zou James Bond vooral veel tijd in louché bars hebben doorgebracht om met arme zielen als Lourdes te babbelen, in plaats van toe te kijken hoe Ursula Andress uit een Caribische lagune opdook. Hoewel Yao moest toegeven dat het beeld van Andress in die witte bikini wel verdomd veel invloed had gehad op zijn wens om zich bij de Central Intelligence Agency aan te sluiten.

Lourdes hield even haar hoofd scheef en bestudeerde zijn gezicht een tijdje, en daarna streelde ze zijn hand alsof ze tot een belangrijke conclusie was gekomen.

‘Ik ben van gedachten veranderd,’ zei ze even later. ‘Misschien ben je toch gevaarlijk genoeg.’

‘Om...?’

‘Om me te laten vertellen dat de mannen die je zoekt zijn vertrokken naar Montaña de Sorte. Vanavond is het festival van de gezegende koningin Santa Maria de la Onza. Ik zou zelf ook willen gaan, maar ik moet werken.’

Lourdes besteedde er een halfuur aan om Yao een snelle tutorial te geven, waarbij ze eerbiedig praatte onder het genot van haar biertje en haar sandwich. Uiteindelijk gaf ze toe dat het te veel was om het allemaal op één avond te vertellen. Hij moest het zelf maar gaan bekijken.

Ze boog zich over de tafel heen en gaf een traag klopje op zijn hand, waarbij ze met haar wimpers knipperde en vast en zeker niet in de gaten had dat ze er daardoor uitzag alsof ze elk moment kon flauwvallen.

‘Je hebt nog wat tijd voordat de bus vertrekt,’ zei ze. ‘Als je wilt, kunnen we... je weet wel, een serieuze date...’

‘Dan heb ik pech gehad,’ zei Yao. ‘Want helaas moet ik nog heel veel doen.’

Hij gaf haar veertig dollar, twee keer zoveel als wat ze normaal aan een ‘date’ verdiende.

Ze nam het geld aan en liet zich met een gelaten zucht achterover op haar stoel vallen, terwijl ze Yao langs de hals van haar flesje aankeek. ‘Pas op, knappe man van me. In Montaña de Sorte wemelt het van de geesten... En sommige daarvan trekken ongetwijfeld partij voor de piraten.’